

Arrest

nr. 257 825 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in Char Tot (district Khanabad, provincie Kunduz) in 1998. U verhuisde op zeer jonge leeftijd naar Kabul, waar u samen met uw beide ouders en 3 broers woonde. Ook de broers van uw moeder woonden dichtbij uw huis in Kabul. Toen u 12 jaar oud was overleed uw vader in een ontploffing, en trok de oudere broer van uw moeder, (...), uw huis in om de rol van gezinshoofd op zich te nemen. Uw moeder en oom beslisten kort daarop om naar Pakistan te verhuizen, waar u de volgende 5 jaar verbleef.

Tot u 12 jaar oud was ging u in Kabul naar school, maar na uw verhuis naar Pakistan stopte u met school. Uw oom werkte in Pakistan als supervisor in een textiel fabriek. In 2015 vertrok uw familie, met uitzondering van uw oudste broer, omwille van de slechte situatie voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan terug naar Afghanistan. Omdat een verblijf in Kabul financieel onhaalbaar werd geacht, werd beslist terug te keren naar het goedkopere Char Tot in het district Khanabad van de provincie Kunduz.

In Char Tot ging u ook niet naar school, maar besteedde u uw vrije tijd aan het leren van Engels. Ongeveer een jaar na uw terugkeer uit Pakistan had uw oom achter uw rug om een regeling getroffen met een lid van de taliban aan wie u zou worden uitgehuwelijkt. De man in kwestie had 700.000 afghani aangeboden als bruidsschat, en stuurde 2 vrouwelijke familieleden naar uw huis om de zaak af te ronden. Bij dat bezoek barstte u uit in huilen en legde uw moeder de bezoekers uit dat het huwelijk geen goed idee was, waarop het huwelijk werd afgeblazen.

In het begin van 2019 had uw oom u opnieuw ten huwelijk beloofd aan een lid van de taliban, genaamd Salahuddin. Deze man kwam uit Kandahar maar verbleef in Kunduz, en was al getrouwd en had 4 kinderen. Uw oom was bevriend met Salahuddin, en had hem tegenover uw moeder naar voren geschoven als mogelijke huwelijkskandidaat voor u. Uw moeder ging daar niet mee akkoord, maar uw oom zei uw moeder dat hij u vergokt had, en dat zijn schulden zouden afgelost worden door u uit te huwen.

Salahuddin stuurde daarop zijn vrouw en oudere zus naar uw huis om het huwelijk verder te regelen. Bij binnenkomst boden zij geschenken aan en feliciteerden zij u, maar uw moeder keurde het huwelijk af en stuurde aldus de 2 vrouwen weg. Daarna is Salahuddin samen met zijn vrouw en oudere zus naar uw huis gekomen, zeggende dat u mee moest komen naar zijn huis, dat het om zijn eer ging en dat hij u gelukkig zou houden. U huilde en schreeuwde, waarop Salahuddin uw huis verliet. Daarbij zei hij dat hij u ongeacht de omstandigheden, de volgende keer zou meenemen. Uw oom, die toen niet aanwezig was, was nadien razend omwille van de situatie en mishandelde u en uw moeder.

Uw moeder vertelde u naar Kabul te gaan en het land te verlaten. Ze gaf u een gouden ring, 300.000 afghani en een mobiele telefoon. U ging naar Kabul, waar u goed onthaald werd door een oude vriendin van uw moeder. Toen u haar vertelde over uw problemen, en dat u het land wilde verlaten stuurde zij u door naar haar schoonmoeder, die u in contact bracht met een smokkelaar. Zo vertrok u in het voorjaar van 2019 uit Afghanistan en bereikte u via Iran Turkije, waar u ongeveer 6 maanden verbleef. U werkte daar in een textielbedrijf, en ontmoette er uw huidige verloofde, (...) genaamd. U kon alleen verder reizen en bereikte via Italië uiteindelijk België op 10 juli 2019. U diende daar uw verzoek om internationale bescherming in op 16 juli 2019.

U legt ter staving van uw asielaanvraag een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met uw oom.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen bij uw beweerde verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Immers bleek uit het persoonlijk onderhoud dat uw kennis van de regio waar u verklaarde geboren te zijn en in de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan te hebben gewoond, quasi onbestaande is. Volgens uw verklaringen verhuisde u in 2015 vanuit Peshawar in Pakistan terug naar Afghanistan, en meer bepaald naar uw geboortedorp dorp Char Tot, in het district Khanabad,

provincie Kunduz, waar u tot in 2019 zou zijn gebleven alvorens via Kabul Afghanistan te verlaten (NPO, P.3). Hoewel u hier dus zeker meer dan 3 jaar verbleef, van toen u ongeveer 17 tot 21 jaar oud was, kon u geen enkel omliggend dorp van Char Tot opnoemen (NPO, P.17). U gaf aan dat u nooit buiten kwam, maar niettemin vertelde u dat u enkele malen naar de bazaar in de stad Kunduz kwam met uw moeder (NPO, P.17). Het is dan ook bijzonder opvallend dat u geen enkel omliggend dorp van Char Tot kan noemen, noch een beschrijving van de weg naar Kunduz stad kan geven (NPO, P.10). U vermeldde wel dat u om in het stadscentrum te geraken eerst een kwartier moest stappen, en daarna 20-25 minuten met de riksja moest (NPO, P.10). Aangezien u gekleed was in een burqa is het begrijpelijk dat u weinig van uw omgeving waarnam (NPO, P.10). Het is echter weinig aannemelijk dat u de afstand tussen Char Tot en het centrum van Kunduz stad, wellicht een 30-tal kilometer, in zo'n korte tijd overbrugde (zie administratief dossier). Dat u voorts geen omliggende districten van Khanabad kon noemen is eveneens een aanwijzing van uw hoogst twijfelachtige verblijf in deze regio (NPO, P.10), zeker gezien u zelf getuigde van uw leergierige attitude: "In mijn vrije tijd was ik geïnteresseerd in zaken leren" (NPO, P.15). Desgevraagd kon u evenmin een enkele bekende persoon uit Kunduz opnoemen (NPO, P.12). Ook de in Afghanistan alomtegenwoordige Gulbuddin Hekmatyar kende u niet (NPO, P.12 – zie administratief dossier), hoewel hij van Kunduz afkomstig is.

Tijdens het jaar 2015, waarin uw familie besloot om terug te keren naar de provincie Kunduz, vond overigens de bekende slag om Kunduz plaats, waarbij de taliban maandenlang tegen de Afghaanse en Amerikaanse legers vocht om de controle over de stad Kunduz en grote delen van de provincie te veroveren, hetgeen gepaard ging met uitermate zware gevechten (zie administratief dossier). Wanneer u geconfronteerd werd met de zeer ongelukkige timing van de beslissing om naar de provincie Kunduz te verhuizen antwoordde u ontwijkend: "Ik kan het me niet helemaal herinneren. Maar delen van incidenten. We konden het huis niet verlaten" (NPO, P.10). Wanneer u gevraagd werd naar een specifiek incident, gaf u allerminst blijk te geven van kennis van de schaal van het conflict dat raasde in Kunduz: "Er is daar altijd conflict. Zelfs soms wordt iemand gedood, maar vinden ze de dader niet" (NPO, P.10). Dat u in dergelijke regio zou hebben verbleven maar geen doorleefder relaas kan brengen van wat daar op dat moment gaande was, is merkwaardig. Dergelijke vage en summiere verklaringen doen sterk twifelen aan uw verblijf in Khanabad gedurende minstens 3 jaar. Bijgevolg rijzen er ook al een eerste keer twijfels bij uw beweerde problemen die zich in deze regio zouden hebben afgespeeld.

Verder dient te worden gewezen op het feit dat uw verklaringen met betrekking tot deze problemen het geloof in uw relaas verder ondermijnen. Wat betreft het huwelijk dat uw oom één jaar na aankomst in Kunduz zou hebben getracht te regelen, stelde het CGVS vast dat u weinig tot niets wist over de man die u diende te huwen. Zijn naam is u niet bekend (NPO, P.13), u heeft geen idee waar hij woonde, bent niet op de hoogte van zijn beroepsactiviteiten (NPO, P.14) en weet zelfs niet of de man al gehuwd was (NPO, P.15). Dat, alsook het feit dat u van deze eerste poging van uw oom om u aan iemand te koppelen geen melding maakte tijdens uw onderhoud bij de DVZ (zie vragenlijst), doet ten zeerste twifelen aan de oprechtheid van uw relaas.

Verder verklaarde u dat u vreesde gevonden en gevangenzet te worden, of gedood te worden ten gevolge van de problemen die u vermeldde met betrekking tot uw uithuwelijking (NPO, P.22). Echter rijmt deze vrees niet met verschillende verklaringen die u deed. Zo zou uw oom in ruil voor 700.000 afghani u een eerste keer ten huwelijk hebben weggegeven aan een lid van de taliban (NPO, P.14-15). Nadat u samen met uw moeder dat huwelijk weigerde, beschreef u uw thuissituatie als volgt: "De situatie was niet goed, die was erger" (NPO, P.15). Uw oom had nog getracht uw moeder te overtuigen om de man ten huwelijk te nemen, maar uw ontevreden moeder weigerde (NPO, P.14). De reactie van uw oom was fel: "Hij was gechoqueerd, hij was boos dat we dit voorstel weigerden. Hij begon mijn moeder uit te schelden, en zei dat hij alles deed voor ons en vroeg hij waarom we zo deden" (NPO, P.15). Echter is het opmerkelijk dat u en uw moeder er in slaagden dit conflict in jullie voordeel te beslechten.

Toen u meer dan 2 jaar later een tweede huwelijksvoorstel zou hebben gekregen via uw oom, ditmaal van Salahuddin, was er niets wezenlijks veranderd aan uw thuissituatie (NPO, P.15). Het is dan ook niet duidelijk in welke mate er iets veranderde in het gedrag van uw oom nadat ook Salahuddin zijn voorstel geweigerd werd: "Mijn oom was streng met ons. En Salahuddin zei me dat ik zijn vrouw was. Ze waren boos" (NPO, P.19). Daarna spreekt u van gewelddadigere taferelen: "Ja, mijn oom sloeg mijn moeder. Ik hilde en beschermde mijn moeder. Toen sloeg hij me en trok hij aan mijn haar" (NPO, P.20). Echter was uw oom volgens uw verklaringen reeds voor het bezoek van de vrouw en zus van Salahuddin op de hoogte dat u en uw moeder het huwelijksaanbod van Salahuddin zouden weigeren: "Ja, hij wist dat. Maar hij dacht dat hij zijn wil kon opleggen" (NPO, P.19). Dat uw oom pas nadat het huwelijksaanzoek

geweigerd was abusief gedrag vertoonde is dan ook niet geloofwaardig. U beschrijft zijn strategie als volgt: "Mijn oom probeerde eerst gewoon te overtuigen, maar toen dat niet werkte begon hij strenger te worden" (NPO, P.19).

Uw moeder had bij het eerste huwelijksaanzoek al aan uw oom haar standvastigheid getoond, en had volgens uw verklaringen nooit enige toegeving gedaan jegens uw oom wat betreft een eventuele aanvaarding van het tweede huwelijksaanzoek (NPO, P.19). Wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd of uw moeder Salahuddin dan nooit als huwelijkspartner voor u had aanvaard, antwoordde u immers instemmend (NPO, P.19). Ook vermeldde u dat uw oom uw moeder reeds voor het bezoek van de vrouw en moeder van Salahuddin op de hoogte had gesteld van het huwelijksaanzoek (NPO, P.18). De reactie van uw moeder aan uw oom op dat aanstaande huwelijksvoorstel liet geen twijfel bestaan over het verdere verloop van de situatie: "Ze was gechoqueerd, ze zei dat het mijn probleem niet was. Dat hij zelf het geld moest zoeken, en dat hij mij niet kon weggeven" (NPO, P.19). De afloop van het eerste huwelijksaanzoek indachtig, is het dan ook allesbehalve aannemelijk dat uw oom geen andere aanpak bedacht om het tweede huwelijksaanzoek te laten werken. Bovendien blijkt uit relaas opnieuw dat uw oom aan het kortste eind zou hebben getrokken. Het was uw moeder die het aanzoek weigerde, en dit op niet mis te verstane wijze. Dit strookt niet bepaald met het beeld dat u schetste van uw oom, namelijk dat van iemand die u "op een gruwelijke manier" wil doden omdat u een huwelijk afwees (vragenlijst d.d. 14 juli 2020, vraag 3.4).

Het is evenmin geloofwaardig dat uw oom zijn wil wilde opleggen, zeggende dat hij uw hand had weggegeven na een verloren weddenschap (NPO, P.18). Het is immers bekend dat gokken verboden werd door de taliban (zie administratief dossier). U gaf aan dat de taliban ondanks hun regels geen heilige boontjes zijn: "De taliban doet veel verkeerd. Ze roken, ze moorden, ze verspillen bloed. Als iemand niet tevreden is dan trouwen ze er nog mee" (NPO, P.20). Echter verklaarde u zelf dat zulke zaken niet in het openbaar vermeld werden: "Ik denk dat omdat gokken geen goed ding is, dat zijn familie het niet vermeldde. Dat zou niet netjes zijn" (NPO, P.20). Dat Salahuddin, een lid van de taliban, een verbintenis als een huwelijk zou baseren op een weddenschap is dan ook weinig geloofwaardig.

Echter zette Salahuddin, ondanks dat hij u zou gewonnen hebben in een gokspel, volgens uw verklaringen door om u te huwen. Hij kwam naar uw huis, kort nadat zijn vrouw en zus tevergeefs naar uw huis waren gekomen om het huwelijk af te ronden, om u persoonlijk te overtuigen mee te gaan met hem (NPO, P.19). Hoewel dat niet lukte, gaf u aan dat hij zou terugkomen om u mee te nemen: "Die man zei dat ik zijn eer was, en dat hij me nooit alleen zou laten" (NPO, P.20). Het is wederom opvallend dat Salahuddin zijn eer koppelde aan dit huwelijk dat hij won bij een gokspel. Het is evenzeer opmerkelijk dat hij persoonlijk naar uw huis kwam om het huwelijk af te ronden, maar dat hij toch zonder u terug vertrok. Volgens uw verklaringen was het huwelijk door hem op dat moment al zo goed als bezegeld: "Ja, want hij had me al als vrouw aanvaard" (NPO, P.19). Dat hij dan ook met lege handen en zonder ruzie uw huis verliet (NPO, P.20) is dan ook weinig aannemelijk. Bovendien wijst het CGVS op het markante feit dat u van het bezoek van Salahuddin geen melding maakte toen de DVZ u hoorde (zie vragenlijst). U had het louter over een aanzoek door diens eerste vrouw en zus, daarbij doelend op wat u nu het eerste bezoek van deze familie noemt.

Het is ten slotte opvallend dat uw oom u tweemaal aan iemand van de taliban trachtte te koppelen. U had immers verklaard dat uw oom voor uw verhuis naar Pakistan legerofficier was (NPO, P.10). Hoewel hij deze functie niet meer uitoefende in Pakistan, noch bij uw terugkeer naar Afghanistan, is het opmerkelijk dat een voormalige legerofficier aandringt om zijn eigen familieleden uit te huwelijken aan zijn ideologische tegenstanders van de taliban. U beschreef zelfs de goede band die uw oom had met Salahuddin: "Ja, het was zijn vriend. Ze hadden een goede band. Hij sprak soms over hem" (NPO, P.18).

Aan de hand van de vele ongeloofwaardige elementen uit uw asielrelaas en uw onduidelijke herkomstregio in Afghanistan, kan het CGVS dan ook geen gehoor geven aan de door u voorgelegde vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Ook het document dat u neerlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas verandert deze appreciatie van uw dossier niet. Er rezen immers heel wat vragen over de waarachtigheid van het document in kwestie, een foto van uw taskara. Volgens uw verklaringen is uw oom kort voordat u terug vanuit Pakistan naar Afghanistan ging verhuizen naar Kunduz heen en weer gegaan om daar uw taskara en die van uw broers aan te vragen en te laten maken, terwijl u zelf nog in Pakistan was (NPO, P.11). Het is opvallend dat u niet zelf uw taskara zou gaan halen: uw oom had in die optiek van eender wie een taskara kunnen

laten maken. Van dat twijfelachtige document voorzag u overigens slechts een foto. Wanneer u gevraagd werd naar andere documenten, en specifiek naar een vluchtelingenkaart uit Pakistan kon u er geen voorleggen, omdat u of uw familieleden nooit zo'n kaart zouden hebben gehad (NPO, P.16). Het is opmerkelijk dat uw oom in Pakistan een werk had als supervisor in een textiel fabriek die sokken maakte (NPO, P.11). Het is immers geweten dat zonder vluchtelingenkaart de toegang tot de arbeidsmarkt fel belemmerd wordt (zie administratief dossier). Het is evenzeer opmerkelijk dat uw oom kort voor u plande terug te verhuizen naar Afghanistan, de grens tussen Pakistan en Afghanistan tweemaal zou hebben overgestoken zonder de noodzakelijke vluchtelingenkaart, om voor u en uw broers taskara's te laten maken (NPO, P.17).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele

nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U woonde reeds meerdere jaren in de stad, tot rond uw twaalfde levensjaar, en ging er ook jarenlang naar school (NPO, P.3). Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Kunduz in de periode 2015-2019, kan zeker niet worden uitgesloten dat u na uw terugkeer uit Pakistan opnieuw in Kabul bent gaan wonen. Uw naaste familieleden, meer bepaald uw moeder en twee jongere broers, met wie u in contact bent en waarmee u goed overeenkomt, wonen alleszins opnieuw in de stad en huren er een huis (NPO, P.13).

Ook buiten uw naaste familie hebt u nog een oom die in Kabul woont (NPO, P.7). Daarnaast hebt u ook een duurzaam netwerk van vrienden in Kabul, gebaseerd op diepe vriendschapsbanden die uw vader smeedde (NPO, P.4).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de Taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanlagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1A, §2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, §5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met uw oom.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen bij uw beweerde verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Immers bleek uit het persoonlijk onderhoud dat uw kennis van de regio waar u verklaarde geboren te zijn en in de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan te hebben gewoond, quasi onbestaande is. Volgens uw verklaringen verhuisde u in 2015 vanuit Peshawar in Pakistan terug naar Afghanistan, en meer bepaald naar uw geboortedorp dorp Char Tot, in het district Khanabad, provincie Kunduz, waar u tot in 2019 zou zijn gebleven alvorens via Kabul Afghanistan te verlaten (NPO, P.3). Hoewel u hier dus zeker meer dan 3 jaar verbleef, van toen u ongeveer 17 tot 21 jaar oud was, kon u geen enkel omliggend dorp van Char Tot opnoemen (NPO, P.17). U gaf aan dat u nooit buiten kwam, maar niettemin vertelde u dat u enkele malen naar de bazaar in de stad Kunduz kwam met uw moeder (NPO, P.17). Het is dan ook bijzonder opvallend dat u geen enkel omliggend dorp van Char Tot kan noemen, noch een beschrijving van de weg naar Kunduz stad kan geven (NPO, P.10). U vermeldde wel dat u om in het stadscentrum te geraken eerst een kwartier moest stappen, en daarna 20-25 minuten met de riksja moest (NPO, P.10). Aangezien u gekleed was in een burqa is het begrijpelijk dat u weinig van uw omgeving waarnam (NPO, P.10). Het is echter weinig aannemelijk dat u de afstand tussen Char Tot en het centrum van Kunduz stad, wellicht een 30-tal kilometer, in zo'n korte tijd overbrugde (zie administratief dossier). Dat u voorts geen omliggende districten van Khanabad kon noemen is eveneens een aanwijzing van uw hoogst twijfelachtige verblijf in deze regio (NPO, P.10), zeker gezien u zelf getuigde van uw leergierige attitude: “In mijn vrije tijd was ik geïnteresseerd in zaken leren” (NPO, P.15). Desgevraagd kon u evenmin een enkele bekende persoon uit Kunduz opnoemen (NPO, P.12). Ook de in Afghanistan alomtegenwoordige Gulbuddin Hekmatyar kende u niet (NPO, P.12 – zie administratief dossier), hoewel hij van Kunduz afkomstig is.

Tijdens het jaar 2015, waarin uw familie besloot om terug te keren naar de provincie Kunduz, vond overigens de bekende slag om Kunduz plaats, waarbij de taliban maandenlang tegen de Afghaanse en Amerikaanse legers vocht om de controle over de stad Kunduz en grote delen van de provincie te veroveren, hetgeen gepaard ging met uitermate zware gevechten (zie administratief dossier). Wanneer u geconfronteerd werd met de zeer ongelukkige timing van de beslissing om naar de provincie Kunduz te verhuizen antwoordde u ontwijkend: “Ik kan het me niet helemaal herinneren. Maar delen van incidenten. We konden het huis niet verlaten” (NPO, P.10). Wanneer u gevraagd werd naar een specifiek incident, gaf u allerminst blijk te geven van kennis van de schaal van het conflict dat raasde in Kunduz: “Er is daar altijd conflict. Zelfs soms wordt iemand gedood, maar vinden ze de dader niet” (NPO, P.10). Dat u in dergelijke regio zou hebben verbleven maar geen doorleefder relaas kan brengen van wat daar op dat moment gaande was, is merkwaardig. Dergelijke vage en summier verklaringen doen sterk twifelen aan uw verblijf in Khanabad gedurende minstens 3 jaar. Bijgevolg rijzen er ook al een eerste keer twijfels bij uw beweerde problemen die zich in deze regio zouden hebben afgespeeld.

Verder dient te worden gewezen op het feit dat uw verklaringen met betrekking tot deze problemen het geloof in uw relaas verder ondermijnen. Wat betreft het huwelijk dat uw oom één jaar na aankomst in Kunduz zou hebben getracht te regelen, stelde het CGVS vast dat u weinig tot niets wist over de man die u diende te huwen. Zijn naam is u niet bekend (NPO, P.13), u heeft geen idee waar hij woonde, bent niet op de hoogte van zijn beroepsactiviteiten (NPO, P.14) en weet zelfs niet of de man al gehuwd was (NPO, P.15). Dat, alsook het feit dat u van deze eerste poging van uw oom om u aan iemand te koppelen geen melding maakte tijdens uw onderhoud bij de DVZ (zie vragenlijst), doet ten zeerste twifelen aan de oprechtheid van uw relaas.

Verder verklaarde u dat u vreesde gevonden en gevangenzet te worden, of gedood te worden ten gevolge van de problemen die u vermeldde met betrekking tot uw uithuwelijking (NPO, P.22). Echter rijmt deze vrees niet met verschillende verklaringen die u deed. Zo zou uw oom in ruil voor 700.000 afghani u een eerste keer ten huwelijk hebben weggegeven aan een lid van de taliban (NPO, P.14-15). Nadat u samen met uw moeder dat huwelijk weigerde, beschreef u uw thuissituatie als volgt: "De situatie was niet goed, die was erger" (NPO, P.15). Uw oom had nog getracht uw moeder te overtuigen om de man ten huwelijk te nemen, maar uw ontevreden moeder weigerde (NPO, P.14). De reactie van uw oom was fel: "Hij was gechoqueerd, hij was boos dat we dit voorstel weigerden. Hij begon mijn moeder uit te schelden, en zei dat hij alles deed voor ons en vroeg hij waarom we zo deden" (NPO, P.15). Echter is het opmerkelijk dat u en uw moeder er in slaagden dit conflict in jullie voordeel te beslechten.

Toen u meer dan 2 jaar later een tweede huwelijksvoorstel zou hebben gekregen via uw oom, ditmaal van Salahuddin, was er niets wezenlijks veranderd aan uw thuissituatie (NPO, P.15). Het is dan ook niet duidelijk in welke mate er iets veranderde in het gedrag van uw oom nadat ook Salahuddin zijn voorstel geweigerd werd: "Mijn oom was streng met ons. En Salahuddin zei me dat ik zijn vrouw was. Ze waren boos" (NPO, P.19). Daarna spreekt u van gewelddadigere taferelen: "Ja, mijn oom sloeg mijn moeder. Ik hilde en beschermde mijn moeder. Toen sloeg hij me en trok hij aan mijn haar" (NPO, P.20). Echter was uw oom volgens uw verklaringen reeds voor het bezoek van de vrouw en zus van Salahuddin op de hoogte dat u en uw moeder het huwelijksaanbod van Salahuddin zouden weigeren: "Ja, hij wist dat. Maar hij dacht dat hij zijn wil kon opleggen" (NPO, P.19). Dat uw oom pas nadat het huwelijksaanzoek geweigerd was abusief gedrag vertoonde is dan ook niet geloofwaardig. U beschrijft zijn strategie als volgt: "Mijn oom probeerde eerst gewoon te overtuigen, maar toen dat niet werkte begon hij strenger te worden" (NPO, P.19).

Uw moeder had bij het eerste huwelijksaanzoek al aan uw oom haar standvastigheid getoond, en had volgens uw verklaringen nooit enige toegeving gedaan jegens uw oom wat betreft een eventuele aanvaarding van het tweede huwelijksaanzoek (NPO, P.19). Wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd of uw moeder Salahuddin dan nooit als huwelijkspartner voor u had aanvaard, antwoordde u immers instemmend (NPO, P.19). Ook vermeldde u dat uw oom uw moeder reeds voor het bezoek van de vrouw en moeder van Salahuddin op de hoogte had gesteld van het huwelijksaanzoek (NPO, P.18). De reactie van uw moeder aan uw oom op dat aanstaande huwelijksvoorstel liet geen twijfel bestaan over het verdere verloop van de situatie: "Ze was gechoqueerd, ze zei dat het mijn probleem niet was. Dat hij zelf het geld moest zoeken, en dat hij mij niet kon weggeven" (NPO, P.19). De afloop van het eerste huwelijksaanzoek indachtig, is het dan ook allesbehalve aannemelijk dat uw oom geen andere aanpak bedacht om het tweede huwelijksaanzoek te laten werken. Bovendien blijkt uit relaas opnieuw dat uw oom aan het kortste eind zou hebben getrokken. Het was uw moeder die het aanzoek weigerde, en dit op niet mis te verstane wijze. Dit strookt niet bepaald met het beeld dat u schetste van uw oom, namelijk dat van iemand die u "op een gruwelijke manier" wil doden omdat u een huwelijk afwees (vragenlijst d.d. 14 juli 2020, vraag 3.4).

Het is evenmin geloofwaardig dat uw oom zijn wil wilde opleggen, zeggende dat hij uw hand had weggegeven na een verloren weddenschap (NPO, P.18). Het is immers bekend dat gokken verboden werd door de taliban (zie administratief dossier). U gaf aan dat de taliban ondanks hun regels geen heilige boontjes zijn: "De taliban doet veel verkeerd. Ze roken, ze moorden, ze verspillen bloed. Als iemand niet tevreden is dan trouwen ze er nog mee" (NPO, P.20). Echter verklaarde u zelf dat zulke zaken niet in het openbaar vermeld werden: "Ik denk dat omdat gokken geen goed ding is, dat zijn familie het niet vermeldde. Dat zou niet netjes zijn" (NPO, P.20). Dat Salahuddin, een lid van de taliban, een verbintenis als een huwelijk zou baseren op een weddenschap is dan ook weinig geloofwaardig.

Echter zette Salahuddin, ondanks dat hij u zou gewonnen hebben in een gokspel, volgens uw verklaringen door om u te huwen. Hij kwam naar uw huis, kort nadat zijn vrouw en zus tevergeefs naar uw huis waren gekomen om het huwelijk af te ronden, om u persoonlijk te overtuigen mee te gaan met hem (NPO, P.19). Hoewel dat niet lukte, gaf u aan dat hij zou terugkomen om u mee te nemen: "Die man zei dat ik zijn eer was, en dat hij me nooit alleen zou laten" (NPO, P.20). Het is wederom opvallend dat Salahuddin zijn eer koppelde aan dit huwelijk dat hij won bij een gokspel. Het is evenzeer opmerkelijk dat hij persoonlijk naar uw huis kwam om het huwelijk af te ronden, maar dat hij toch zonder u terug vertrok. Volgens uw verklaringen was het huwelijk door hem op dat moment al zo goed als bezegeld: "Ja, want hij had me al als vrouw aanvaard" (NPO, P.19). Dat hij dan ook met lege handen en zonder ruzie uw huis verliet (NPO, P.20) is dan ook weinig aannemelijk. Bovendien wijst het CGVS op het markante feit dat u van het bezoek van Salahuddin geen melding maakte toen de DVZ u hoorde (zie

vragenlijst). U had het louter over een aanzoek door diens eerste vrouw en zus, daarbij doelend op wat u nu het eerste bezoek van deze familie noemt.

Het is ten slotte opvallend dat uw oom u tweemaal aan iemand van de taliban trachtte te koppelen. U had immers verklaard dat uw oom voor uw verhuis naar Pakistan legerofficier was (NPO, P.10). Hoewel hij deze functie niet meer uitoefende in Pakistan, noch bij uw terugkeer naar Afghanistan, is het opmerkelijk dat een voormalige legerofficier aandringt om zijn eigen familieleden uit te huwelijken aan zijn ideologische tegenstanders van de taliban. U beschreef zelfs de goede band die uw oom had met Salahuddin: "Ja, het was zijn vriend. Ze hadden een goede band. Hij sprak soms over hem" (NPO, P.18).

Aan de hand van de vele ongeloofwaardige elementen uit uw asielrelaas en uw onduidelijke herkomstregio in Afghanistan, kan het CGVS dan ook geen gehoor geven aan de door u voorgelegde vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Ook het document dat u neerlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas verandert deze appreciatie van uw dossier niet. Er rezen immers heel wat vragen over de waarachtigheid van het document in kwestie, een foto van uw taskara. Volgens uw verklaringen is uw oom kort voordat u terug vanuit Pakistan naar Afghanistan ging verhuizen naar Kunduz heen en weer gegaan om daar uw taskara en die van uw broers aan te vragen en te laten maken, terwijl u zelf nog in Pakistan was (NPO, P.11). Het is opvallend dat u niet zelf uw taskara zou gaan halen: uw oom had in die optiek van eender wie een taskara kunnen laten maken. Van dat twijfelachtige document voorzag u overigens slechts een foto. Wanneer u gevraagd werd naar andere documenten, en specifiek naar een vluchtelingenkaart uit Pakistan kon u er geen voorleggen, omdat u of uw familieleden nooit zo'n kaart zouden hebben gehad (NPO, P.16). Het is opmerkelijk dat uw oom in Pakistan een werk had als supervisor in een textielabriek die sokken maakte (NPO, P.11). Het is immers geweten dat zonder vluchtelingenkaart de toegang tot de arbeidsmarkt fel belemmerd wordt (zie administratief dossier). Het is evenzeer opmerkelijk dat uw oom kort voor u plande terug te verhuizen naar Afghanistan, de grens tussen Pakistan en Afghanistan tweemaal zou hebben overgestoken zonder de noodzakelijke vluchtelingenkaart, om voor u en uw broers taskara's te laten maken (NPO, P.17)."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Aangezien de verzoekende partij verklaart te zijn verbleven in het dorp Char Tot, gelegen in het district Khanabad in de provincie Kunduz, vanaf 2015 tot 2019 alvorens via Kabul Afghanistan te hebben verlaten, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij aldaar daadwerkelijk langdurig heeft verbleven gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België. Ook al wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet en doorleefd kan toelichten.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd ingegaan op verzoeksters ervaringen met het leven in haar dorp, haar omgeving en haar verplaatsingen. De vragen die gedurende het persoonlijk onderhoud gesteld werden boden de verzoekende partij ruim de mogelijkheid om haar herkomst en verblijf toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die haar konden toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar beweerde streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Haar kennis is echter ontoereikend.

Noch uit het persoonlijk onderhoud noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Nergens blijkt dat van de verzoekende partij werd verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerde regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit. Daarenboven hebben de vragen ook betrekking op haar directe leefomgeving en houden verband met gebeurtenissen in haar omgeving. Om de vragen te beantwoorden dient de verzoekende partij niet over een tv of radio te beschikken, zoals ze in haar verzoekschrift lijkt te insinueren. Overigens stelde verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk een tv te hebben gehad, die 's nachts niet werkte, maar wel overdag (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.12).

Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde de verzoekende partij dat ze vijf jaar naar school ging en zelfs Engelse les volgde (Notitie van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Op de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigde de verzoekende partij ook dat zij kan lezen en schrijven (Verklaring DVZ, vraag 11). Voorts haalt de verzoekende partij aan dat ze is gestopt met naar school gaan, thuis huishoudelijke taken deed en soms wel met haar moeder ging winkelen en naar de bazaar in het stadcentrum ging (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17).

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift vervolgens stelt dat het mogelijk is dat de rol die zij in haar familie had, haar belette om toegang te hebben tot een bepaalde hoeveelheid informatie, met name over de veiligheidssituatie en de verschillende aanvallen die daar plaatsvonden, kan zij niet overtuigen.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst wijst de Raad er vooreerst op dat om deze vragen te beantwoorden geen schoolse kennis vereist is, maar betrekking hebben op haar onmiddellijke leefomgeving. Het is inderdaad zo dat vrouwen in Afghanistan voornamelijk huishoudelijke taken uitvoeren en binnenshuis blijven, doch kan er niet aan voorbij gegaan worden dat de verzoekende partij ook met haar moeder ging winkelen. Bijgevolg leefde de verzoekende partij niet zo geïsoleerd als ze voorhoudt. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in een situatie verkeerde waarin zij volledig verstoken bleef van enige informatie omtrent de gebeurtenissen die plaatsvonden, en dit rekening houdend met haar leergierige houding. Er kan in de gegeven omstandigheden dan ook worden verwacht dat de verzoekende partij meer concrete en doorleefde informatie over de veiligheidsincidenten in haar herkomstregio kon meedelen.

In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij onder verwijzing van algemene informatie dat niet van haar verwacht kan worden dat ze op de hoogte is van alles wat er gebeurt in haar regio, gelet op de veelheid van incidenten en dat er te hoge eisen worden gesteld met betrekking tot haar kennis van de politiek en geschiedenis. Met dit betoog doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de voorgaande motieven, daar de motieven in de bestreden beslissing betrekking hebben op veiligheidsincidenten in haar nabije omgeving met een stevige impact op het dagelijks leven aldaar.

Het door verzoekster voorgehouden profiel vormt op zich evenmin een afdoende verschooning voor haar lacunaire kennis omtrent de omliggende dorpen en districten, de afstand tot de bazaar en bekende personen, gezien ook van verzoekster gelet op de door haar uiteengezette situatie redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij tijdens haar verblijf in haar regio van herkomst kennis neemt van aspecten die inherent zijn aan het leven van alledag aldaar. De gestelde vragen hebben overigens geenszins betrekking op details, maar betreffen eenvoudige vragen over verzoeksters dagelijkse leefwereld.

Hoe dan ook betreft het niet louter schoolse kennis, zoals verzoekster wil laten uitschijnen, daar in het dagelijkse leven ongetwijfeld wordt gesproken over omliggende dorpen en districten, bekende personen uit de regio en recente gebeurtenissen en incidenten met inbegrip van de veiligheidssituatie. Overigens maakt de route van verzoeksters huis naar de bazaar deel uit van verzoeksters persoonlijke realiteit.

Waar verzoekster met betrekking tot de vaststellingen rond de personen met wie zij zou moeten huwen, blijft vasthouden aan haar verklaring dat zij geen kennis of informatie heeft over de eerste man met wie zij diende te huwen, weerlegt noch verschoont zij haar lacunaire kennis. Verzoeksters onwetendheid samen gelezen met het gegeven dat zij hiervan geen enkele melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift thans laat gelden dat haar oom ter vergelding van haar weigering om met deze eerste huwelijkskandidaat te trouwen, haar moeder sloeg terwijl zij hiervan tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkele melding maakte. Verzoekster gaf weliswaar aan dat haar oom niet tevreden en boos was dat het voorstel werd geweigerd, maar gaf enkel te kennen dat haar oom haar moeder begon uit te schelden en vroeg naar de reden van de weigering (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Ook waar verzoekster in het verzoekschrift aangeeft dat haar oom haar na de weigering van de tweede potentiële echtgenoot, meerdere dagen in haar kamer opsloot, waarna haar moeder de beslissing heeft genomen haar naar Kabul te sturen, beperkt zij zich tot *post factum* verklaringen aangezien opnieuw in de notities van het persoonlijk onderhoud geen enkele melding wordt gemaakt van deze opsluiting. Behalve de voormelde kritiek brengt verzoekster geen argumenten bij teneinde de gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen.

Verzoekster slaagt er dan ook geheel niet in de concrete en pertinente motieven die hebben geleid tot de ongelooftwaardigheid van haar asielrelaas in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar algemene informatie over gedwongen huwelijken in Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar algemene rapporten, niet volstaat om

aan te tonen dat verzoekster in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, in gebreke.

De Raad kan, in navolging van de verwerende partij, na grondige lezing van het administratief dossier – het geheel van de verklaringen en landeninformatie in acht genomen –, geen geloof hechten aan het beweerde verblijf in het district Khanabad in de provincie Kunduz, vanaf 2015 tot 2019 en waar zij de vervolgingsfeiten met betrekking tot haar vrees situeert.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde regio van verblijf, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten van de verzoekende partij, daar deze onlosmakelijk met haar beweerde verblijfplaats zijn verbonden. Het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de verwerende partij, kan verder bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. De verzoekende partij slaagt er middels haar verzoekschrift niet in om de vaststellingen van de verwerende partij te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen.

De “*identiteitskaart van haar moeder toen zij in Pakistan waren*”, die verzoekster per aanvullende nota neerlegt, kan geen ander licht werpen op de voormelde vaststellingen. Verzoekster geeft zelf evenmin enige concrete toelichting op welke wijze dit stuk afbreuk zou kunnen doen aan de gedane vaststellingen.

2.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven en de veiligheidssituatie in Kunduz omwille van haar verblijf in Kunduz, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan,

dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan

immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U woonde reeds meerdere jaren in de stad, tot rond uw twaalfde levensjaar, en ging er ook jarenlang naar school (NPO, P.3). Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Kunduz in de periode 2015-2019, kan zeker niet worden uitgesloten dat u na uw terugkeer uit Pakistan opnieuw in Kabul bent gaan wonen. Uw naaste familieleden, meer bepaald uw moeder en twee jongere broers, met wie u in contact bent en waarmee u goed overeenkomt, wonen alleszins opnieuw in de stad en huren er een huis (NPO, P.13). Ook buiten uw naaste familie hebt u nog een oom die in Kabul woont (NPO, P.7). Daarnaast hebt u ook een duurzaam netwerk van vrienden in Kabul, gebaseerd op diepe vriendschapsbanden die uw vader smeedde (NPO, P.4).

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door

ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afgaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afgaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeksters betoog en de bijgebrachte informatie kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoekster toont allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er persoonlijke omstandigheden zijn die maken dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar informatie omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Kunduz is gelet op wat voorafgaat niet dienstig.

2.7. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.8. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF